

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 67.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366670240/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

de to smaa Drengsbørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at vilde tilhyle Bornene for Dronningens Øine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Maleriet en dunkel Skikkelse, med en Døik i den ene Haand og en Maske i den anden, og paa Masken syntes han med Forundring at gjenkende den skønne Cordulas Ansigt. – Hvorledes, tænkte han, horer dette Billedgallerie maaskee med til mit Eventyr? – Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skønne Cordulas Billede; men med et Slør for Ansigtet, hvorigennem han dog tydelig kunde gjenkende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilsløret Billede; men hvori han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Aasyn. Idesamme sprang Døren op og Floristan traadte ind. »Følg med mig – sagde Pagen – og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Øieblik er hun her og vil blænde dig med den fortryllende Maske. Forlang ikke at vide meer, men følg mig!»

»Ei, ei, Hr Tusindkunstner – sagde Arnold – skal jeg træffe Dem her; jeg forstaaer ikke ret Meget af hvad De siger mig der, og endnu mindre af Alt, hvad der er hændet mig siden jeg førstegang havde den Fornøielse at see Dem; imidlertid skal De have Tak, hvis De vil hjælpe mig ud af dette Vilderede. Men Billedsalen her kan jeg ikke forlade saa hastig. Den skønne Grevindes Billede der, maa jeg see noget længer paa; det skal vel være mig selv, som hænger der ved hendes Side? eller er det maaskee min Hr Fætter eller Tvillingbroder, vil jeg sige – mig synes han har en Krone paa Hovedet; det er godt, den Karl er halv usynlig, saae jeg ham rigtig igjen, blev jeg nok reent forrykt. Det er eilers et underligt Indfald, Hr Page, at male Folk med Slør paa, det giver dem noget skyggeagtigt og spøgelsesmassigt, som ordentlig gjør En ængstelig, og hvorfor skal den skønne Cordulas Aasyn være mig tilhyllet? vel veed jeg, hun er en hemmelighedsfuld Sphinx, men jeg elsker hende dog usigelig ...»

»Saa see hende da ganske og følg mig saa strax! – sagde Floristan mens han rakte Haanden i Veiret og ligesom drog Sløret tilside. Den skønne Cordula smilede nu i al sin Skønhedsglæde til den henrykte Arnold, som lidt i sin Glæde dog ikke kunde andet end forundre sig over, at et malet Slør lod sig ligesaa let drage tilside som et virkeligt.

»Kom nu! – afbrød Floristan ham – her er intet Øieblik at spille.»